
HANTI KRISZTINA

Nagy Gáspárra emlékezvén

A Mester meglebbenti a függönyt és a csöngetésre kinéz az ablakon. Izgalmamban pontosan érkeztem. Kezemben ólmos táska, hónom alatt Balassi-kötet és megannyi jegyzet. Megvizsgálja a kötetet. Új kiadás.

Kötelező – mondtam én –, szívesebben olvasnék mást. Én nem kérem kávét. Ő kér.

– Az idő kint? Havazást mondtak, de szerintem nem fog, ilyen cudar hidegben. Még a Duna is befagyott, láttam. Nekem csak azért van melegem, mert ezzel a sok mindennel a karomon, vaskos télikabátban rohantam végig az utcán, nehogy elkéssek. Erre félmosoly, majd további kérdések.

Aztán – na, üljek már le, ne ácsorogjak! Vegyem elő, amit hoztam, hadd olvassa végre, hiszen azért jöttem! Olvasni kezd.

Én mellette ültem és arra gondoltam, talán jobb lenne nem látni, miként reagál.

Hangtalanul a levegőbe emeli az ujját, bólogat. Azt mondja, a többit már olvasta múltkor. Vártam az ítéletet: mit kell kihúzni, átírni, újraolvasni.

– *Ebből ... attól tartok ... publikáció lesz!* – hirdeti végül tagoltan, örömteli lelkesedéssel.

És jönnek a nemes szavak: magyarázat, buzdítás, iránymutatás. Nemes szavak, amelyekből nemcsak az írás formálódik, hanem a lélek és a jellem is. Olyan szavak, melyek kitörölhetetlenül beleégnek az agy barázdáiba, hogy aztán később bármikor előhívódhassanak az idegszálak rengetegéből azon a bizonyos rejtett képernyőn.

Tanítómestert nem túl gyakran választ magának az ember élete során, és még kevésbé gyakran választódik tanítványul. Az meg aztán kiváltképp ritkán adatik meg, hogy a kiválasztódás-kinevezés csak úgy megtörténik, minden előzetesen bejelentett ceremónia nélkül. Nagy Gáspár – kell-e mondanom – igazi Mester volt. Tőle csak tanulni lehetett: emberséget, szerénységet, igazságot, tisztaságot, türelmet, a múltat, a valót, a JÓT. Minden szavával útravalót adott.

Ettől kezdve tudtam, merre kell indulnom. Bár még „*lábon áll a gabona*” – mondogatta félkomolyan, mint gondos gazda, tekintetével mindig figyelmet fordított sorsom alakulására. Vizsgálta, mikor szakad meg a növény gyökere, mikor sárgul hajladozó szára. Figyelte a gabonaszemeket – nehogy idő előtt kiperegjenek –, ahogy a szél a kalászt ingatta szelíden. Csak az aratást nem tudta megvárni...

...Talán életedben ez egyszer nem mondtál igazat, Nagy Gáspár. Azt ígérted, „*nagy nyári délután lesz*”, mikor búcsúzni kell, és mi fellelegezve elhittük Neked ősz elején, hogy van időnk még ezer nyárig vagy legalább a következőig. Most mégis, „*májusi karácsony*” helyett „*csonthideg januárban*” hagytál itt minket... Épp a születésnapomon. A negyedszázadikon. Talán felnőttem...

Feladatot kaptunk Tőled, Nagy Gáspár, megbízatást, kötelességet. Keresztként hordozhatjuk gerincroppanásig: hogy mindig kimondassék az igaz szó, mert csak az ér többet a hallgatásnál. És ha néha mégse lenne erőnk, Te újra eljössz csöndben – nekünk, kicsinyhitűeknek „*VALAMI SZABADÍTÓT MONDANI*”...

Nyugodj Békében!

2007. január 10.